

Jezus

PORT
BETAALD
HEERENVEEN
PAYS BAS

de Vriend van Jong en Oud

- * **De oorsprong van het kwaad**
- * **Het eerste grote bedrog**
- * **Profetie**
- * **Verdovende dranken**
- * **Bijbel en Wetenschap**
- * **De langverwachte baby**

ADRES ONTVANGER:

NR:1

Jezus de Vriend van Jong en Oud

Dit tijdschrift wil de grondbeginselen van de Bijbelse boodschap voor dit, het laatste der dagen, duidelijk aan de orde stellen. Temidden van alle onrust, en onzekerheid willen wij het oog gericht houden op Jezus. In de eerste plaats is Hij de vriend van jong en oud. En omdat Hij onze vriend is, is Hij voor ons afgedaald van de hemel, gestorven, begraven en opgestaan. Spoedig zal Hij weer komen op de wolken des hemels, om al zijn kinderen op te halen. Diegenen die gestorven zijn zal Hij opwekken, de levenden zullen Hem tegemoet gaan. Hij is onze vriend, zijn wij zijn vrienden? Hij heeft zijn vriendschap bewezen. Dit tijdschrift wil iedereen helpen om zijn vrienden te worden. Het kruis vindt geen vrienden, het kruis maakt vrienden.

De apostelen in Jeruzalem werden beschuldigd dat zij Jeruzalem vervulden met hun leer. Zij waren zo overtuigd dat zij het iedereen wel toe konden roepen. De leer van de apostelen zou je kunnen noemen; de schilderijen van het karakter van Jezus en Zijn Vader. Wij hopen dat het ons ook vergund zal worden om het karakter van Christus te laten uitkomen in een volheid en warmte, die velen tot Hem zullen trekken.

Van de Redactie.

Voor u ligt een nieuw tijdschrift, dat wordt uitgegeven door leken binnen de zevendedags-adventistengemeenschap, die zending bedrijven, boeken drukken en uitgeven. Dit tijdschrift zal vier keer per jaar uitkomen. Het ligt in de bedoeling dat elk nummer een aantal rubrieken zal hebben:

- * Het verlossingsplan
- * Leerstellingen
- * Profetie
- * Gezondheid (dit kan in een medische of een sociale context zijn)
- * Bijbel en Wetenschap
- * Het kinderhoekje

Het doel is dat wij ons voorbereiden op de wederkomst van de Heer.

redactie:

Wim Wiggers
Marian Pel

. Redactie	2
. De oorsprong van het kwaad	3
. Het eerste grote bedrog	8
. Profetie	13
. Verdovende dranken	15
. Bijbel en wetenschap	17
. De langverwachte baby	18
. Boekenlijst	20

De uitgave van dit blad is mogelijk gemaakt door vrijwillige bijdragen. Mocht deze uitgave u aanstaan, dan is het mogelijk een bijdrage te leveren door een bedrag te storten op:

Giro 13 82 569
t.n.v. De Ellen G.White
Stichting

Dan is er uitbreiding van dit blad mogelijk.
Namens de redactie

De Ellen G.White stichting.
postbus 87
4630 AB Hoogerheide
Tel. 0164-616564

Wat is zonde?

Voor velen is de oorsprong van de zonde en de reden voor haar bestaan een bron van grote, onoplosbare problemen. Zij zien het kwaad in hun omgeving, met al zijn verschrikkelijke gevolgen: ellende, verdriet en leed. Zij vragen zich af hoe dit alles mogelijk is onder het soevereine bestuur van een God die oneindig in wijsheid, kracht en liefde is. In hun onzekerheid en twijfel begrijpen ze de duidelijke waarheid van Gods Woord niet. Er zijn mensen die in hun onderzoek naar de bestaansredenen van de zonde willen speuren op een gebied waarover God niets heeft geopenbaard.

Daarom vinden zij geen oplossing voor hun problemen. Zij die nogal gemakkelijk twijfelen en kritiek leveren, grijpen dit aan als een verontschuldiging voor hun verwerping van de woorden van de Heilige Schrift.

Er zijn ook mensen die geen bevredigende oplossing kunnen vinden voor het ingewikkelde probleem van het kwaad omdat menselijke overlevering en een onjuiste verklaring, de leer van de Bijbel hebben verduisterd wat betreft het karakter van God.

Het is niet mogelijk de oorsprong van de zonde zo te verklaren dat er een reden voor haar bestaan wordt

gegeven. Toch kunnen wij wel genoeg te weten komen over de oorsprong en de uiteindelijke uitroeiing van de zonde om de rechtvaardigheid en barmhartigheid van God in al zijn maatregelen tegen het kwaad volkomen duidelijk te maken. Niets wordt met zoveel nadruk in de Bijbel geleerd als het feit dat God in geen enkel opzicht verantwoordelijk kan worden gesteld voor het ontstaan van de zonde. Als wij de zonde goedpraten verdedigen wij haar. Als wij een verontschuldiging voor de zonde zouden kunnen vinden, of als wij een oorzaak zouden kunnen geven die haar bestaan verklaart, zou de zonde geen zonde meer zijn. Onze enige definitie voor de zonde is die welke God in zijn Woord heeft gegeven: "zonde is wetteloosheid". Zonde is de uitwerking van een beginsel dat in strijd is met de grote wet der liefde, de grondslag van Gods heerschappij.

Opstand in de hemel

Voor dat de zonde haar intrede deed, was er in het ganse heelal vrede en vreugde. Alles was in volmaakte harmonie met de wil van de Schepper. De liefde tot God overheerste alles en de liefde voor elkaar was onbaatzuchtig. Christus, het Woord, de eniggeboren Zoon van God, was

één met de Vader - één in natuur, één in karakter, één in doelstelling - het enige wezen van het hele universum dat deel had aan het overleg en inzicht had in de plannen van God. De Vader heeft door Christus alle hemelse wezens geschapen. "In Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn... hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten", (Kolossenzen 1:16) en de ganse hemel bracht hulde aan Christus en aan de Vader.

Daar de wet der liefde de grondslag is van Gods heerschappij, hing het geluk van alle schepselen af van hun volmaakte naleving van haar rechtvaardige beginselen. God verlangt dat al zijn schepselen Hem uit liefde dienen, dat ze Hem eer brengen omdat zij zijn karakter met hun verstand waarderen. Hij scheidt geen behagen in een gedwongen trouw en Hij laat iedereen vrij Hem uit eigen keuze te dienen.

Er was echter iemand die deze vrijheid heeft misbruikt. De zonde vindt haar oorsprong in hem die naast Christus het meest door God was geëerd en onder de hemelbewoners de hoogste macht en heerlijkheid had. Voor zijn val was Lucifer, de belangrijkste cherub, heilig en onberispelijk. "Zo zegt de Here HERE: Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon. In Eden waart gij, Gods hof;

allerhande edelgesteente overdekte u... Gij waart een beschuttende cherub met uitgespreide vleugels; Ik had u een plaats gegeven: gij waart op de heilige berg der goden, wandelend te midden van vlamme stenen. Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werd, totdat er onrecht in u werd gevonden.” (Ezechiël 28:12-15).

Lucifer had in Gods gunst kunnen blijven en bemind en geëerd zijn door de hemelse heerscharen. Hij had zijn gezag kunnen gebruiken om anderen tot zegen te zijn en om zijn Schepper te verheerlijken. Maar de profeet had ook gezegd: “Trots was uw hart op uw schoonheid - met uw luister hebt gij ook uw wijsheid teniet doen gaan” (vers 17). Geleidelijk ontstond bij Lucifer het verlangen naar zelfverheerlijking. “Gij hebt in uw hart uzelf gelijkgesteld met een god”. “En gij overlegde nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst... Ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen” (vers 6, Jesaja 14:13,14). In plaats dat Lucifer Gods schepselen ervan overtuigde om God boven alles lief te hebben en Hem in de eerste plaats trouw te zijn, heeft hij hen ertoe proberen over te halen hem, Lucifer, te dienen en te eren. Hij was jaloers op de eer die de oneindige Vader aan zijn Zoon bewees en daarom streefde deze vorst der engelen naar de macht die Christus alleen toekomt. Zolang God werd geëerd, heerste er overal vrede en vreugde. Maar toen verstoorde een wanklank de hemelse harmonie. Het dienen en verheerlijken van het eigen-ik, dat in strijd is met het plan van de Schepper, verwekte boze gevoelens bij schepselen voor wie Gods heerlijkheid het allerbelangrijkste had moeten zijn. De hemelse raden hebben met Lucifer gepleit. De Zoon van God heeft hem gewezen op de grootheid, goedheid

en rechtvaardigheid van de Schepper en op het heilige, onveranderlijke karakter van zijn wet. God zelf had de hemelse orde

zo ingesteld. Als Lucifer die overtrad, zou hij zijn Schepper beledigen en zijn eigen ondergang bewerken. Maar deze waarschuwing, die in oneindige liefde en barmhartigheid werd gegeven, lokte alleen verzet uit. Lucifer heeft zijn afgunst op Christus laten overheersen en zo werd hij hoe langer hoe meer verhard in het kwaad.

Lucifer zelf zag in het begin niet waartoe zijn daden zouden leiden. Hij begreep zijn eigen gevoelens niet. Maar toen het was bewezen dat zijn aanklacht ongegrond was, zag Lucifer duidelijk in dat hij ongelijk had, dat Gods eisen rechtvaardig waren en hij dit voor alle hemelbewoners moest erkennen. Had hij dat gedaan, dan zou hij zichzelf en vele engelen hebben gered. Hij was nog niet volledig in opstand tegen God gekomen. Hoewel hij zijn plaats als beschuttende cherub had verlaten, zou hij in zijn ambt zijn hersteld als hij tot God had willen terugkeren, de wijsheid van de Schepper had willen erkennen en bereid was de plaats in te nemen die hem was aangewezen in het plan van God. Maar hij was hoogmoedig en weigerde zich te onderwerpen. Hij bleef volharden in zijn dwaling, hij beweerde dat hij geen berouw

hoefde te hebben en kwam openlijk in opstand tegen zijn Schepper.

Waarom God de zonde heeft toegelaten

Vanaf dat ogenblik zette hij al zijn krachten in om zijn misleidingcampagne te voeren ten einde de sympathie van de engelen die onder zijn leiding hadden gestaan te winnen. Aan de engelen die het meest aan hem gehecht waren, had Satan gezegd dat hij verkeerd werd beoordeeld, dat zijn positie niet werd geëerbiedigd en dat zijn vrijheid werd beknoot. Eerst begon hij Christus' woorden verkeerd voor te stellen, waarna hij zijn toevlucht nam tot het verdraaien van feiten en tot leugens, waarbij hij Gods Zoon ervan beschuldigde hem te willen vernederen voor al de hemelbewoners. Hij probeerde ook een conflict uit te lokken tussen hem en de trouwe engelen. Zijn tactiek bestond in het zaaien van verwarring, door de engelen te benaderen met sluwe argumenten met betrekking tot Gods bedoelingen. Alles wat eenvoudig was, hulde hij in een waas van geheimzinnigheid en door een listige verdraaiing deed hij de engelen twifelen aan de duidelijke uitspraken van God. Zijn hoge positie, waardoor hij nauw betrokken was bij Gods bestuur, gaf meer overtuigingskracht aan zijn voorstelling van zaken en zo lieten vele engelen zich overhalen om samen met hem in opstand te komen tegen Gods gezag.

God heeft in zijn wijsheid Satan toegelaten zijn actie te voeren tot het ogenblik dat de ontevredenheid omsloeg in openlijke opstand. Zijn plannen moesten volledig ten uitvoer worden gebracht, zodat iedereen hun ware aard en bedoelingen kon inzien. Satan dacht dat als hij de engelen in zijn opstand kon meeslepen, hij dat ook met de andere werelden zou kunnen doen.

Hij had zijn zaak op een listige manier naar voren gebracht en had allerlei drogredenen en bedrieglijke voorstellingen aangewend om zijn doel te bereiken. Hij kon bijzonder goed misleiden en door zijn leugens had hij nu een behoorlijke voorsprong. Zelfs de trouwe engelen konden zijn karakter niet helemaal doorzien of beseffen waarop zijn activiteiten zouden uitlopen.

Als de zonde niet tot volle ontplooiing kwam, zou ze niet zo slecht schijnen als ze in feite is. De zonde was iets nieuws in Gods universum en de heilige wezens kenden haar aard en boosaardigheid niet. Zij konden zich niet voorstellen welke verschrikkelijke gevolgen zouden voortvloeien uit de verwerping van Gods wet.

Bij de bestrijding van de zonde kon God alleen rechtvaardigheid en waarheid gebruiken. Satan kon doen wat God niet kon: hij kon misleiden en bedriegen. Daarom moest het bewijs aan de bewoners van de hemel en aan die van de andere werelden worden geleverd dat Gods bestuur wél rechtvaardig was en dat zijn wet wél volmaakt was. Satan deed alsof hij het welzijn van het heelal wilde bevorderen. Het ware karakter van de overweldiger en zijn ware bedoelingen moesten door allen begrepen worden. Hij moest de tijd krijgen om door zijn boze werken te laten zien wie hij eigenlijk is.

Zelfs toen de beslissing was gevallen dat hij niet langer in de hemel mocht blijven, vernietigde de oneindige Wijsheid Satan niet. Aangezien God alleen uit liefde gediend wil worden, moet de trouw van zijn schepselen berusten op de overtuiging van zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid. Daar de bewoners van de hemel en van de andere werelden niet voorbereid waren op het doorgronden van het wezen en de gevolgen van de zonde, zouden zij, als Satan op dat ogenblik was vernietigd, niet hebben kunnen

inzien dat God rechtvaardig en barmhartig is. Als Satan onmiddellijk was uitgeroeid zouden zij God meer uit vrees dan uit liefde hebben gediend. De invloed van de bedrieger zou niet helemaal teniet zijn gedaan en de geest van opstandigheid zou evenmin volkomen zijn uitgeroeid. Voor het eeuwige heil van het hele universum moest Satan de kans krijgen zijn beginselen volledig te ontwikkelen, zodat zijn beschuldiging tegen Gods heerschappij door alle schepselen in het juiste licht kon worden gezien en de rechtvaardigheid en barmhartigheid van God en de onveranderlijkheid van zijn wet voor eeuwig boven elke verdenking verheven zouden zijn.

Satan uit de hemel geworpen

Tot aan het eind van de strijd in de hemel bleef de grote overweldiger zich verdedigen. Toen hij hoorde dat hij met al zijn aanhangers uit het oord der gelukzaligheid zou worden verbannen, toonde de rebel openlijk zijn minachting voor de wet van de Schepper. Hij zei nog eens dat de engelen geen toezicht nodig hadden, maar vrij moesten zijn hun eigen wil te doen, die hen altijd op de goede weg zou brengen. Hij verwierp Gods inzettingen omdat ze volgens hem leidden tot vrijheidsbeperking en verklaarde dat hij Gods wet wilde afschaffen. Satan en zijn aanhangers gaven unaniem de schuld van hun opstand aan Christus.

Dezelfde geest die de opstand in de hemel ontketende, zet nog steeds aan tot rebellie op aarde. Satan heeft dezelfde tactiek die hij voor de engelen gebruikte, ook aangewend voor de mens. Zijn geest beheerst nu “de kinderen der ongehoorzaamheid”. Ze proberen net zoals hij de grenzen die Gods wet oplegt te overschrijden en beloven de mensen

dat ze vrij zullen zijn wanneer ze haar geboden overtreden. Als de zonde wordt veroordeeld, verwekt dat nog altijd haat en tegenstand. Wanneer Gods waarschuwingsboodschap tot het geweten van de mens gaat spreken, zet Satan de mensen ertoe aan allerlei verontschuldigen te bedenken en bij het bedrijven van hun zonden de sympathie van anderen te wekken. In plaats dat zij hun fouten verbeteren, verwekken zij verontwaardiging tegen de persoon die hen terechtwijst, alsof hij de enige oorzaak van de moeilijkheden is. Satan heeft de mens tot zonde verleid door dezelfde verkeerde voorstelling van het karakter van God die hij al in de hemel had gegeven, waardoor God als een strenge tiran werd beschouwd. Nu hij daar tot dusver in geslaagd is, verkondigt hij dat Gods onrechtvaardige beperkingen tot de val van de mens hebben geleid, zoals ze ook zijn opstand hebben uitgelokt. De Eeuwige beschrijft zijn eigen karakter echter als volgt: “HERE, HERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goeder-tierenheid en trouw, die goeder-tierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig” (Exodus 34:6,7).

Door de verbanning van Satan uit de hemel toonde God zijn rechtvaardigheid en redde Hij de eer van zijn troon. Toen de mens had gezondigd door toe te geven aan de misleidingen van deze afvallige geest, gaf God het bewijs van zijn liefde door het schenken van zijn eniggeboren Zoon om te sterven voor de gevallen mensheid. Gods karakter wordt geopenbaard in de verzoening. Door het machtige argument van het kruis ziet het ganse heelal dat de weg der zonde die Lucifer is opgegaan zeker niet aan Gods heerschappij kan worden toegeschreven.

Strijd op aarde

In de strijd tussen Christus en Satan tijdens het optreden van de Heiland op aarde werd het karakter van de aartsbedrieger ontmaskerd. Niets kon Satan zo doeltreffend in ongenade laten vallen bij de engelen in de hemel en bij het ganse heelal als de wrede strijd die hij heeft gevoerd tegen de Verlosser der wereld. De verre-gaande godslastering van zijn eis dat Christus hem hulde moest brengen, zijn aanmatigende overmoed om Hem naar de top van de berg en naar de “rand van het dak des tempels” te brengen, de boosaardige opzet die hij openbaarde toen hij Christus aanspoorde om zich van de duizelingwekkende hoogte naar beneden te werpen, de nooit aflatende boosaardigheid die Hem van de ene plaats naar de andere achtervolgde en daarbij de priesters en het volk ophitste om zijn liefde te versmaden en tenslotte uit te roepen: “Kruisig Hem! Kruisig Hem!” wekte de verbazing en verontwaardiging van het ganse heelal.

De vorst van het kwaad heeft al zijn kracht en al zijn listen gebruikt om Jezus te vernietigen, want hij zag wel dat de barmhartigheid, de liefde, het medelijden en de erbarming van de Heiland het karakter van God aan de wereld toonden. Satan bestreed elke aanspraak van Gods Zoon en heeft mensen als zijn medewerkers gebruikt om leed en ellende te brengen in het leven van de Heiland. De drogredenen en het bedrog waarmee hij het werk van Jezus heeft willen tegenwerken, de haat die door “de kinderen der ongehoorzaamheid” aan de dag is gelegd, zijn wrede beschuldigingen tegen Hem wiens leven van een ongeëvenaarde goedheid getuigde, vloeiden voort uit een diep-gewortelde haat. Het opgekropte vuur van afgunst, kwaadaardigheid,

haat en wraakzucht daalde neer op Gods Zoon aan het kruis op Golgotha, terwijl de ganse hemel zwijgend en met afschuw dit gebeuren gadesloeg.

Toen het grote offer was gebracht, voer Christus ten hemel en wilde niet door de engelen worden aanbeden voordat Hij het verzoek had uitgesproken: “Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn” (Johannes 17:24). Toen kwam met onuitsprekelijke liefde en kracht het antwoord van de troon van de Vader: “En Hem moeten alle engelen Gods huldigen” (Hebreeën 1:6). Er was geen enkele smet op Jezus. Er was een eind gekomen aan zijn vernedering, zijn offer was gebracht en nu werd Hem een naam gegeven die boven elke andere naam verheven is.

Nu stond de schuld van Satan onherroepelijk vast. Hij had zijn ware aard als leugenaar en moordenaar laten zien. Het was nu duidelijk dat hij dezelfde geest waarmee hij heerste over de mensen die onder zijn macht stonden, zou hebben geopenbaard als het hem was toegestaan over de bewoners van de hemel te heersen. Hij had beweerd dat de overtreding van Gods wet vrijheid en verbetering zou brengen, maar men kon nu vaststellen dat ze tot slavernij en vernedering had geleid.

Satans leugenachtige beschuldigingen tegen het karakter van God

en het godsbestuur waren nu helemaal duidelijk. Hij had God ervan beschuldigd slechts zijn eigen verheerlijking na te streven door onderwerping en gehoorzaamheid van zijn schepselen te eisen en had verkondigd dat terwijl God zelfverloochening van anderen eiste, Hij zelf geen zelfverloochening toonde en geen enkel offer bracht. Nu bleek duidelijk dat de Heerser van het heelal voor de zaligheid van de gevallen en zondige mens het grootste offer had gebracht dat ooit door de liefde kon worden gebracht, want “God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende” (2 Korintiërs 5:19). Men zag ook dat terwijl Lucifer door zijn verlangen naar eer en opperheerschap de deur had geopend voor het binnensluipen van de zonde, Christus Zich had vernederd en trouw was gebleven tot de dood om de zonde te vernietigen.

Lucifer had beweerd dat als Gods wet onveranderlijk was en als de straf op de overtreding van die wet niet kon worden kwijtgescholden, Gods genade voor eeuwig moest worden ontzegd aan elke overtreder. Maar de kruisdood van Christus was een argument ten gunste van de mens, een argument dat niet kon worden weerlegd. De straf van de wet viel op Hem die Gode gelijk was en het stond de mens vrij de gerechtigheid van Christus aan te nemen en door een leven van berouw en verootmoediging te overwinnen zoals Gods Zoon de macht van Satan had overwonnen. Zodoende is God rechtvaardig en tegelijk ook de Rechtvaardigmaker van allen die in Christus geloven.

Het einde van de grote strijd

Bij de uiteindelijke voltrekking van het vonnis zal het duidelijk zijn dat er geen enkele rede bestaat voor de

zonde. Wanneer de Rechter der ganse aarde aan Satan zal vragen: "Waarom ben je tegen Mij in opstand gekomen en heb je Mij de onderdanen van mijn Koninkrijk ontnomen?" Zal de aanstichter van het kwaad geen enkele verontschuldiging kunnen aanvoeren.

Het kruis van Golgotha verklaart dat de wet onveranderlijk is en verkondigt aan het universum dat het loon dat de zonde geeft de dood is. Toen de Heiland de doodskreet "Het is volbracht" slaakte, werd de doodsklok over Satan geluid. De grote strijd die al zo lang aan de gang was, werd op dat ogenblik beslist en de uiteindelijke uitroeiing van het kwaad stond toen vast. De Zoon van God ging door de poorten des doods, "opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen" (Hebreeën 2:14). Lucifers verlangen om zichzelf te verheerlijken, had hem ertoe gebracht de woorden. "Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen", uit te spreken. Maar God had gezegd: "Ik maakte u tot as op de grond... verdwenen zijt gij - voor altijd!" (Jesaja 14:13,14; Ezechiël 28:18,19). "Want zie, de dag komt, brandend als een oven!

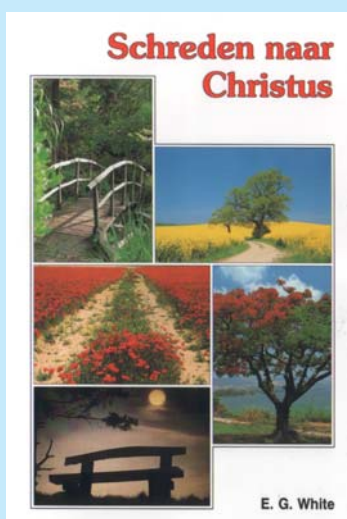

"Geen tweemaal verheft zich de benauwdheid"

Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken - zegt de HERE der heerscharen - welke hun wortel noch tak zal overlaten" (Maleachi 4:1).

Het ganse heelal zal kunnen zien wat het wezen en de gevolgen van de zonde zijn. De volledige uitroeiing van de zonde, die de engelen toen angst zou hebben ingeboezemd en God zou hebben onteerd, zal nu zijn liefde bewijzen en zijn eer bevestigen voor alle schepselen van het heelal, die zich verlustigen in het

doen van zijn wil en in wier hart zijn wet is. Het kwaad zal nooit meer voorkomen. Gods Woord zegt: "Geen tweemaal verheft zich de benauwdheid" (Nahum 1:9). De wet van God, die Satan had gebrandmerkt als een juk der slavernij, zal worden geëerd als de wet der vrijheid. Een gelouterde en beproefde schepping zal eeuwig trouw blijven aan Hem wiens ondoorgrondelijke liefde en oneindige wijsheid volledig zijn geopenbaard.

God houdt van de mensen - van alle mensen. Hij wil dat ieder mens gelukkig wordt, dat iedereen zijn bestemming vindt.

Echt geluk is alleen mogelijk als er een contact is met God. Echt gelukkig worden is alleen mogelijk als men de goddelijke liefde in zijn leven toelaat. Jezus Christus kwam in deze wereld om die goddelijke liefde te laten zien. Hij kwam echt geluk brengen.

Daarover gaat dit boekje. Het is een eenvoudig boekje. Iedereen kan in dit boekje de weg ontdekken naar Jezus Christus. Het geeft antwoord op de vraag hoe u een relatie met Christus kunt opbouwen. Hoe u uzelf kunt overwinnen en echt geloof kunt bezitten. Hoe u een volwassen Christen kunt worden en hoe u de band met Christus van dag tot dag kunt verstevigen.

Voor het bestellen van dit boekje; zie onze boekenlijst op de laatste pagina.

Jezus de Vriend van Jong en Oud 7

HET EERSTE GROTE BEDROG

Al bij het begin van de geschiedenis der mensheid begon satan met zijn pogingen om de mens te misleiden. Hij had de engelen in de hemel tot rebellie opgehitst en wilde nu de bewoners van de aarde ertoe overhalen om samen met hem de strijd tegen Gods heerschappij aan te binden. Satan besloot hun val te veroorzaken, zodat hij, wanneer hij hen van God had gescheiden en hen onder zijn heerschappij had gebracht, ook de aarde zou bezitten en hier zijn koninkrijk kon oprichten om tegen de Allerhoogste te strijden. Als Satan zich in zijn ware gedaante had laten zien, zou hij onmiddellijk zijn afgewezen, want Adam en Eva waren voor deze gevaarlijke vijand gewaarschuwd. Hij werkte echter in het geheim en hield zijn opzet dan ook voor hen verborgen om zijn doel beter te kunnen bereiken. Hij heeft de slang, die toen een schepsel van betoverende schoonheid was, als tussenpersoon gebruikt en Eva aangesproken met de woorden: “God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?” (Genesis 3:1). Als Eva niet in discussie was getreden met de verleider zou ze veilig zijn geweest,

maar ze ging met hem discussiëren en werd daardoor het slachtoffer van zijn listen. “Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven. De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad” (vers 2-5). Satan beweerde dat zij als God zouden worden, meer wijsheid zouden bezitten dan tevoren en ook een beter leven zouden leiden. Eva zwichtte voor de verleiding en door haar invloed werd ook Adam tot de zonde verleid. Ze geloofden de woorden van de slang die had verklaard dat God niet meende wat Hij zei. Ze stelden geen vertrouwen in hun Schepper en vonden dat Hij hun vrijheid beknotte. Ze dachten dat ze wijzer en gelukkiger zouden worden als ze Gods wet overtraden. Maar wat ontdekte Adam na zijn zonde aangaande de betekenis van de woorden: “Want ten dage, dat gij

daarvan eet, zult gij voorzeker sterven!” Kwam hij tot de vaststelling dat hij er beter aan toe was, zoals Satan hem had voorgespiegeld? Als dat waar was, zou de overtreding van Gods wet inderdaad de moeite waard zijn en zou Satan de weldoener der mensheid blijken te zijn. Maar Adam merkte dat dit niet de betekenis van Gods uitspraak was. God zei dat de mens als straf voor de zonde naar de aardbodem zou terugkeren, omdat hij daaruit was voortgekomen: “Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren”. (vers 19).

De mens is sterfelijk

In het midden van de hof van Eden stond de boom des levens. Zijn vrucht kon het leven eeuwig doen voortduren. Als Adam God gehoorzaam was gebleven, zou hij altijd vrij toegang hebben gehad tot deze boom en zou hij eeuwig hebben geleefd. Maar toen hij had gezondigd, werd hem de toegang tot de boom des levens ontnomen en werd hij sterfelijk. Gods uitspraak “Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren”, impliceerde het absolute einde van het leven.

De onsterfelijkheid die God aan de mens had beloofd op voorwaarde dat hij gehoorzaamde, werd door de overtreding verspeeld. Adam kon aan zijn nageslacht niets doorgeven wat hij zelf niet had en er zou voor de gevallen mensheid geen hoop zijn geweest als God de onsterfelijkheid niet weer binnen het bereik van de mens had gebracht door het geven van zijn Zoon. Terwijl “de dood tot alle mensen is doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben”, “heeft Christus onvergankelijk leven aan het licht gebracht door het evangelie” (Romeinen 5:12; 2 Timoteüs 1:10). De onsterfelijkheid kon alleen door Christus worden verkregen. Jezus zei: “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien” (Johannes 3:36). Iedereen kan dit kostbare geschenk ontvangen, als hij bereid is aan de voorwaarde te voldoen.

De grote bedrieger was de enige die Adam het eeuwige leven beloofde als hij ongehoorzaam was. De uitspraak van de slang in de hof van Eden - “Gij zult geenszins sterven” - was de eerste preek die ooit over de onsterfelijkheid van de ziel werd gehouden. Toch worden deze woorden, die slechts steunen op het gezag van Satan, van de kansels van christelijke kerken verkondigd en worden ze door de meeste mensen even gretig aanvaard, zoals het eerste mensenpaar dat deed.

Gods uitspraak “De ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezechiël 18:20), wordt als volgt uitgelegd: “De ziel die zondigt, zal niet sterven, maar eeuwig leven”. Wij kunnen er ons slechts over verwonderen dat de mensen zo lichtgelovig zijn wanneer het Satans woorden zijn en zo ongelovig staan tegenover Gods woorden.

Als de mens na de zondeval vrije toegang had gehad tot de boom des levens, zou hij eeuwig hebben geleefd en zou ook de zonde eeuwig hebben bestaan. Maar “de cherubs

met een flikkerend zwaard” (Genesis 3:24) bewaakten de weg tot de boom des levens en niemand van Adams nageslacht heeft deze grens mogen overschrijden om aan de levengevende vrucht te komen. Daarom is geen enkele zondaar onsterfelijk.

Gods karakter verkeerd voorgesteld

Maar na de zondeval gaf Satan zijn engelen opdracht een bijzondere inspanning te doen om de mensen het geloof in de natuurlijke onsterfelijkheid in te prenten. Als ze de mensen zo ver hadden gekregen dat ze deze dwaling aannamen, moesten ze hen ook nog influisteren dat de ongelovigen eeuwig gepijnigd zouden worden. Daarom stelt de vorst van de duisternis alles in het werk om God voor een wraakzuchtige tiran te laten doorgaan. Satan beweert ook dat God allen die Hem niet welgevallig zijn in de hel werpt, waar ze zijn gramschap voor eeuwig zullen ondergaan en dat hun Schepper, terwijl zij daar een onbeschrijfelijke angst doorstaan en in de eeuwige vlammen krimpen van pijn, met voldoening op hen neerblijkt.

Op die manier schrijft de aartsvijand zijn eigen kenmerken toe aan de Schepper en Weldoener van de mensheid. Wreedheid is satanisch. God is liefde. Alles wat God geschapen had was rein, heilig en lieflijk tot het ogenblik dat de zonde haar intrede deed door de eerste grote opstandeling. Ook vandaag probeert Satan mensen te overwinnen - zoals hij het eerste mensenpaar heeft overwonnen - door hun vertrouwen in hun Schepper aan het wankelen te brengen en ze te doen twifelen aan de wijsheid van zijn heerschappij en aan de rechtvaardigheid van zijn wetten. Om hun eigen boosheid en opstandigheid te rechtvaardigen,

stellen Satan en zijn afgezanten God nog slechter voor dan zij zelf zijn. Elk gevoel van goedheid, barmhartigheid en rechtvaardigheid wordt gekwetst door de leerstelling die zegt dat de ongelovigen na hun dood gepijnigd worden in een eeuwig brandende hel van vuur en zwavel, dat ze voor de zonden van een kort leven op aarde gekweld zullen worden zolang God bestaat. Toch wordt deze leer overal verkondigd en is ze opgenomen in de geloofsbelijdenis van veel christelijke kerken.

De godsdienst van de Bijbel, die getuigt van liefde, goedheid en barmhartigheid, wordt door bijgeloof verduisterd en gehuld in verschrikkingen. Als we nagaan welke valse voorstelling van Gods karakter Satan aan de mensen geeft, is het niet verwonderlijk dat onze barmhartige Schepper wordt gevreesd en zelfs gehaat.

God is rechtvaardig

Veel mensen die de leer van de eeuwige pijniging weerzinwekkend vinden worden tot de tegenovergestelde dwaling gedreven. Ze stellen vast dat de Bijbel zegt dat God een God van liefde en barmhartigheid is, en kunnen niet aannemen dat Hij zijn schepselen aan de vlammen van een eeuwig brandende hel zal prijsgeven. Daar zij denken dat de ziel onsterfelijk is, komen ze onvermijdelijk tot de conclusie dat alle mensen uiteindelijk zalig zullen worden. Velen beschouwen de bedreigingen van de Bijbel slechts als een middel om de mensen door vrees tot gehoorzaamheid te brengen. Ze zullen volgens hen echter nooit letterlijk worden uitgevoerd. De zondaar kan zich dan overgeven aan zijn zelfzuchtig genot, hoeft helemaal geen oog te hebben voor Gods eisen en kan er toch op hopen dat God hem

uiteindelijk zal aannemen. Zo'n leer die ervan uitgaat dat God wel barmhartig, maar niet tegelijkertijd rechtvaardig is, valt in de smaak bij de vleselijke mens en stijft de goddelozen in hun ongerechtigheid. Als het waar was dat de zielen van alle mensen onmiddellijk na de dood naar de hemel gingen, zouden wij de dood boven het leven moeten verkiezen. Velen hebben onder invloed van deze opvatting een eind aan hun leven gemaakt.

God heeft genoeg bewijzen in zijn Woord gegeven dat Hij de overtreders van zijn wet zal straffen. Zij die zichzelf vleien met de gedachte dat Hij te barmhartig is om het vonnis over de zondaar ten uitvoer te brengen, hoeven maar een blik te werpen op het kruis van Golgótha. De dood van de zondeloze Zoon van God toont aan dat "het loon dat de zonde geeft de dood is" en dat er op elke overtreding van Gods wet een rechtvaardige straf volgt. Christus die zonder zonde was, is voor de mens tot zonde gemaakt. Hij droeg de straf voor de overtreding en ook het verdriet dat het aangezicht van zijn Vader verborgen bleef tot zijn hart was gebroken en zijn leven was verbrijzeld. Dit grote offer werd gebracht opdat zondaren verlost zouden kunnen worden. Er was geen andere manier om de mens te bevrijden van de straf der zonde. Iedereen die weigert te delen in de verzoening waarvoor zo'n hoge prijs is betaald, zal zijn eigen schuld en de straf voor de overtreding zelf moeten dragen.

Voorwaarden voor eeuwig leven

Laten wij nu even nagaan wat de Bijbel leert over de goddelozen en onboetvaardigen.

"Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens, om niet"

(Openbaring 21:6). Deze belofte wordt alleen gegeven aan de dorstigen. Alleen zij die behoefte hebben aan het water des levens en ernaar zoeken zonder belangstelling te hebben voor anderen dingen zullen dat water ontvangen. "Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn" (vers 7). Ook in dit geval zijn er voorwaarden gesteld. Om alle dingen te beërven, moeten wij de zonde bestrijden en haar overwinnen.

De Prediker zegt: "Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstonds voltrokken wordt, daarom is het hart der mensenkinderen in hen begerig om kwaad te doen, daar een zondaar honderdmaal kwaad doet en toch lang leeft. Nochtans weet ik, dat het de godvrezenden wel zal gaan, omdat zij voor Hem vrezen; de goddeloze daarentegen zal het niet welgaan" (Prediker 8:11-13). Paulus zegt dat de zondaar "de toorn ophoopt tegen de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, die een ieder vergelden zal naar zijn werken". "Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat in geen geval een hoereerder, onreine of geldgierige, dat is een afgodendienaar, erfdeel heeft in het koninkrijk van Christus en God" (Efeziërs 5:5). "Zalig zij, die hun gewaden wassen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad. Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder, die de leugen liefheeft en doet" (Openbaring 22:14,15).

God heeft aan de mens een beschrijving van zijn karakter en een verklaring over zijn handelen met de zonde gegeven. "HERE, HERE, God barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid,

overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig" (Exodus 34:6,7). "De HERE bewaart allen die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddelozen"; "Maar de overtreders worden tezamen verdelgd, het nakroost van de goddelozen wordt uitgeroeid" (Psalm 145:20; 37:38). De kracht en het gezag van Gods heerschappij zullen worden aangewend om de opstand te onderdrukken. Toch zullen alle daden van de straffende gerechtigheid volkomen in overeenstemming zijn met het karakter van God als een barmhartig, lankmoedig en liefdevol wezen.

God is liefde

God doet niemands wil of oordeel geweld aan. Hij schept geen behagen in slaafse gehoorzaamheid. Hij wil dat zijn schepselen Hem liefhebben omdat Hij hun liefde waardig is. De beginselen van goedheid, barmhartigheid en liefde, die de Heiland ons heeft geleerd en in zijn leven heeft getoond, zijn een weerspiegeling van de wil en het karakter van God. Christus zei dat Hij niets anders leerde dan wat Hij van zijn Vader had ontvangen. De beginselen van Gods heerschappij zijn volkomen in harmonie met het gebod dat Christus heeft gegeven: "Hebt uw vijanden lief". God geeft de goddelozen een rechtvaardige straf in het belang van het heelal en zelfs in het belang van degenen die door zijn oordelen worden getroffen. Zij die Satan als hun leider hebben gekozen, zijn niet voorbereid om in Gods tegenwoordigheid te verschijnen. Hoogmoed, bedrog, losbandigheid en wreedheid zijn onlosmakelijk verbonden met hun karakter. Kunnen zij in de hemel komen om voor eeuwig te leven met hen die zij op aarde hebben veracht en gehaat? De waarheid zal een leugenaar nooit aanstaan, nede-

righeid is onverenigbaar met zelfingenomenheid en hoogmoed; reinheid is onaanvaardbaar voor de verdorven mens; onbaatzuchtige liefde trekt de zelfzuchtige niet aan. Zouden zij die op aarde altijd in opstand zijn gekomen tegen God plotseling naar de hemel kunnen worden overgeplaatst om de heiligheid en volmaaktheid die er heersen te aanschouwen? Iedereen is er vervuld van liefde, elk gelaat straalt van vreugde. Zouden zij met een hart vol haat tegenover God, onder de hemelse scharen kunnen leven om samen hun stem in lofzangen te verheffen? Zouden zij de heerlijkheid van God en van het Lam wel kunnen verdragen? Neen, beslist niet! Ze hebben een proeftijd van vele jaren gehad om een karakter te vormen dat in harmonie is met de hemel, maar ze hebben hun geest nooit geoefend om de reinheid lief te hebben, zij hebben nooit de taal van de hemel geleerd, en nu is het te laat. Hun leven van opstand tegen God heeft hen ongeschikt gemaakt voor de hemel. De reinheid, heiligheid en vrede die daar heersen zouden een kwelling voor hen zijn; de heerlijkheid van God zou een verterend vuur zijn. Zij zouden willen wegvlugten van die heilige plaats. Zij zouden de vernietiging als een welkome oplossing zien omdat zij dan verborgen zijn voor het aangezicht van Hem die stierf om hen te verlossen. Het lot van de goddelozen is een gevolg van hun eigen keuze. God is rechtvaardig en barmhartig, maar zij hebben zelf voor hun uitsluiting uit de hemel gekozen.

Eeuwig leven of eeuwige dood

Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here” (Romeinen 6:23).

Het eeuwige leven is het erfdeel van de rechtvaardigen en de eeuwige dood is het deel van de goddelozen. Mozes sprak tot de Israëlieten: “Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade” (Deuteronomium 30:15). De dood waar het in deze teksten om gaat, is niet de dood die over Adam is uitgesproken, want de hele mensheid ondergaat de straf die op zijn overtreding stond. Het is “de tweede dood”, die tegenover het eeuwige leven wordt gesteld.

Door de zonde van Adam is de dood op alle mensen overgegaan. Allen dalen af in het graf. Dankzij het verlossingsplan zullen allen echter ook uit het graf verrijzen. “Er zal een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zijn” (Handelingen 24:15; 1 Korintiërs 15:22). Maar er wordt een onderscheid gemaakt tussen de twee groepen die zullen opstaan. “Allen, die in de graven zijn, zullen naar zijn stem horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel” (Johannes 5:28,29). Zij die “waardig geacht” zijn tot de opstanding ten leven worden “zalig en heilig” genoemd. “Over hen heeft de tweede dood geen macht” (Openbaring 20:6). Maar zij die geen vergiffenis hebben gekregen op grond van hun berouw en hun geloof moeten de straf van de overtreding - “het loon der zonde” - dragen. Ze krijgen een straf die in duur en intensiteit verschilt “naardat hun werken zijn”, maar die hoe dan ook uitloopt op de tweede dood. Daar God in zijn barmhartigheid en rechtvaardigheid de zondaren onmogelijk in hun zonden kan redden, maakt Hij een einde aan hun leven, dat ze door hun overtredingen hebben verspeeld en waarvoor zij onwaardig bleken te zijn.

“Immers nog een wijle, en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer. “Zij

zullen worden, als hadden zij nooit bestaan” (Psalm 37:10; Obadja 16). Zo komt er een eind aan de zonde en aan al het verdriet en de verwoesting die daar het gevolg van zijn.

Toestand van de doden

De leerstelling dat de mens bewust is na de dood, is gebaseerd op de fundamentele dwaling van de natuurlijke onsterfelijkheid. Deze leer is net zoals die van de eeuwige pijniging in strijd met de Bijbel, met de rede

en met onze gevoelens van menselijkheid. Volgens de populaire opvatting zijn de verlost in de hemel op de hoogte van alles wat er hier op aarde gebeurt, en meer in het bijzonder, van het leven van hun vrienden die ze hebben achtergelaten.

Wat zegt de Bijbel over al deze onderwerpen? David zegt dat de mens in de dood geen bewustzijn heeft, “Gaat zijn adem uit, dan keert hij weder tot de aarde, te dien dage vergaan zijn plannen” (Psalm 146:4). Salomo zegt hetzelfde: “De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets”. “Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan; en zij hebben nimmer deel aan iets, dat onder de zon geschiedt”. “Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat, want er is geen werk of overleg

of kennis of wijsheid in het dodenrijk, waarheen gij gaat” (Prediker 9:5,6,10).

De populaire theologen beweren dat de doden in de hemel zijn. Ze zouden de eeuwige zaligheid zijn ingegaan en God met een onsterfelijke tong loven. De Psalmdichter zegt echter: “Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie zou U loven in het dodenrijk?” “Niet de doden zullen de HERE loven, niemand van wie in de stilte zijn neergedaald” (Psalm 6:6; 115:17).

Petrus heeft op Pinksteren verklaard dat de aartsvader David “én gestorven én begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag”. “Want David is niet opgevaren naar de hemelen” (Handelingen 2:29,34). Het feit dat David tot de opstanding in het graf blijft, bewijst dat de rechtvaardigen na de dood niet naar de hemel gaan. David zal alleen door zijn opstanding, die mogelijk is omdat Christus ook uit de doden is opgestaan, eens aan de rechterhand van God kunnen zitten.

Paulus zegt in dit verband: “Immers, indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt; en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren” (1 Korintiërs 15:16,18). Als de rechtvaardigen vierduizend jaar lang na hun dood rechtstreeks naar de hemel waren gegaan, zou Paulus toch onmogelijk hebben kunnen zeggen dat indien er geen opstanding is “zij, die in Christus ontslapen zijn, ook verloren zijn”? Er zou dan geen opstanding nodig zijn. Toen Christus op het punt stond zijn discipelen te verlaten, zei Hij hun niet dat ze Hem spoedig weer zouden ontmoeten. “Ik ga heen om u plaats te bereiden”, had Hij gezegd. “En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen” (Johannes 14:2,3). Paulus deelt ons

ook mee: “De Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen”. 1 Tessalonicenzen 4: 16,17

Het toekomstige oordeel over de wereld

Voor dat iemand in de woningen van de verlostten mag gaan, moet zijn geval zijn onderzocht en moeten zijn karakter en zijn daden door God zijn beoordeeld. Allen zullen worden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken staat en ze zullen op grond van hun werken worden beloond. Dit oordeel vindt niet plaats op het ogenblik van hun overlijden. Let maar eens goed op de woorden van Paulus: “Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken” (Handelingen 17:31). Hier zegt de apostel duidelijk dat er een dag, die in zijn tijd nog in de toekomst lag, bepaald is waarop de wereld zal worden geoordeeld.

Johannes zegt: “En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend... en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken” (Openbaring 20:12). Maar wat voor zin heeft het toekomstige oordeel als de doden al het hemelse geluk genieten of zitten te krimpen in de vlammen van de hel. Zullen de rechtvaardigen na het onderzoek van hun geval op de

oordeelszitting horen: “Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf... ga in tot het feest van uw heer”, terwijl ze misschien al eeuwen in zijn tegenwoordigheid zijn? Worden de goddelozen uit de plaats der pijniging opgeroepen om het oordeel van de Rechter der ganse aarde te horen: “Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwig vuur” (Mattheüs 25:21,41). Nergens in de Bijbel kan men ook maar één tekst vinden die zegt dat de rechtvaardigen direct na de dood hun beloning ontvangen of de goddelozen hun straf krijgen. De Bijbel zegt dat ze slapen tot de opstandingsmorgen (1 Tessalonicenzen 4:14; Job 14:10-12). Op de dag dat “het zilveren koord losgemaakt en de gouden lamp verbroken wordt” (Prediker 12:6), vergaan de gedachten van de mens. Zij die in het graf neerdalen, gaan in de stilte. Ze weten niets meer over hetgeen onder de zon geschiedt. (Job 14:21). De vermoeide rechtvaardigen kennen een zalige rust. De tijd - of die nu kort of lang duurt - is maar een oogwenk voor hen. Ze slapen en zullen uit de doden worden opgewekt door de bazuin Gods om de zalige onsterfelijkheid in te gaan: “De bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden. ...En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning” (1 Korintiërs 15:52-54). Op het ogenblik dat ze uit hun diepe slaap worden gewekt, beginnen ze te denken vanaf het ogenblik waar ze opgehouden zijn. Hun laatste gevoel was de doodsangst. Hun laatste gedachte was dat ze onder de heerschappij van de dood kwamen. Wanneer ze uit het graf verrijzen, zal hun eerste blijde gedachte weerklinken in de triomfkreet: “Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?” (vers 55).

PROFETIE

En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wél, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.

2 Petrus 1:19

Eén van de rubrieken in dit kleine blad, die steeds weer terug zullen komen, is profetie. Is profetie dan zo'n bepalend deel in het leven van een christen? Ja, dat is het. In dit inleidend artikel willen wij de filosofie, die daar achter zit proberen duidelijk te maken.

1. Profetie is een wezenlijk bestanddeel van het geloof

Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet. Hebr. 11:1 Hoop is een met vertrouwen uitzien naar de toekomst. Het geloof is de vaste grond onder dat vertrouwen, en dat geloof komt uit de Schrift. "Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." Rom. 10:17

Als dat zo is dan is profetie het wezenlijke bestanddeel van de Schrift. Dat is een belangrijke vaststelling. Dat is ook wat Petrus ons duidelijk wil maken. Als Petrus spreekt over de Bijbel, de Bijbel in zijn geheel, en in al zijn onderdelen, dan zegt hij dat heel de Schrift profetisch woord is:

"En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht, en de

morgenster opgaat in uw harten. Dit eerst wetende, dat geen profetie van de Schrift is van eigen uitlegging; want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil van een mens, maar de heilige mensen Gods, door de heilige Geest gedreven zijnde, hebben gesproken." 2 Petr. 1:19,20.

Wat Petrus hier doet is dat hij Schrift en Profetie gebruikt als synoniemen. De Bijbel als profetisch woord is in de allereerste plaats een boek over morgen. Het is niet uit de lucht komen vallen dat in de Schrift de mensen die een verkeerde boodschap brachten over God 'valse profeten' genoemd werden. Het verkeerd toepassen van het woord van God, van de profetie, is valse profetie.

Jesaja heeft prachtig weergegeven dat de boodschap van de Schrift een boodschap is over de toekomst:

"Een stem zegt: Roep! En hij zegt wat zal ik roepen? Alle vlees is gras, en al zijn schoonheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af, als de adem des Heren daarover waait. Voorwaar het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af, maar het woord van onze God houdt eeuwig stand. Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God! Zie de Here zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen; zie,

zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat voor Hem uit. Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden." Jesaja 40:6-11. En is dat niet zo? De Genestet zei het al: "Opgaen, blinken en verzinken is het lot van iedere ster." En Jesaja komt dan met een boodschap over een hoopvolle toekomst. Hij profeteert. Profetie is het wezen van de hoop, geloof haar vaste fundament. Paulus zegt het zo: "Indien er geen opstanding der doden is, dan is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn verloren. Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen." 1 Kor. 15:16-19

Ware het niet omreden van een hoopvolle toekomst, een toekomst die nog niemand van ons gezien heeft, tenzij met het oog van het geloof. Abraham verwachtte de stad die fundamenten heeft. Zie Hebr. 11:10. Job verwachtte dat hij, nadat hij gestorven was, God zou zien met zijn eigen ogen, nadat hij de opstanding van zijn lichaam beleefd had. "Uit mijn vlees God aanschouwen... mijn nieren in mijn binnenste versmachten van verlangen." Job. 19:25-27

Overall in heel de Schrift komen wij dit tegen, daarom is heel de Schrift profetisch woord.

2. Gods volk een profetisch volk

Profetie als voorzegging is een intergraal deel van het volk van God. Als de Bijbel als 'de Schrift' profetisch woord is, dan kan het niet anders zijn dan dat Zijn volk een volk van de profetie is.

Als Jezus in zijn laatste rede voor zijn kruisdood, op weg naar de hof van Getsemané het werk van de Heilige Geest aankondigt, zegt Hij onder meer dit: "...doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u ... de toekomst verkondigen." Joh. 16:12,13. En nog voordat iemand van de volgelingen van Jezus iets op papier gebracht had, hechtte Jezus er zijn goedkeuring aan "En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven." Joh. 17:20

Jezus koos zich betrouwbare getuigen uit, en die gebruikte Hij om zijn woorden verder te dragen tot aan het einde van de wereld. Zo werd de Bijbel, Gods Woord. God kondigt zich door Jesaja als volgt aan: "En wie is als Ik – hij roepe het uit en verkondige het een legde het Mij voor – daar Ik toch het overoude volk in het aanzijn riep; en hetgeen er in de toekomst gebeuren zal, mogen zij verkondigen." Jes. 44:7 NV

Dat 'overoude volk', de Staten Vertaling zegt hier 'dat eeuwige volk', dat God zich afgezonderd heeft door roeping en verkondiging heeft een voorrecht; het mag de dingen die in de toekomst gebeuren verkondigen "laat ze de toekomstige dingen en die komen zullen, hun verkondigen." (SV). In het Nieuwe Testament is dat niet anders. "En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en het

getuigenis van Jezus Christus hebben." Openb. 12:17. "Want het getuigenis van Jezus is de Geest der Profetie." Openb. 19:10. Ook de engel die met Johannes spreekt geeft als kenmerk van de gemeente aan, dat de profetie daar is: "En ik viel neer voor zijn voeten, om hem te aanbidden, en hij zeide tot mij: Zie dat gij dat niet doet, ik ben uw mededienstknecht, en van uw broederen die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God. Want het getuigenis van Jezus is de Geest der Profetie." Openb. 19:10

"Gewis de Here Here zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan zijn knechten, de profeten, geopenbaard heeft." Amos 3:7

3. Het functioneren van de profetie in het volk van God

De functie van de profetie, is der vanaf de zondeval. De eerste belofte van verlossing en herstel is een uitspraak over de toekomst: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; en dat zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Gen. 3:15. De volledige vervulling van deze belofte lag in de tijd van Paulus nog in de toekomst: "En de God des vredes zal de satan welhaast onder uw voeten verpletteren." Rom. 16:20. Dit brengt direct al de band die er is tussen de profetie en het verbond. Zo gaat het ook met Noach. Noach was rechtvaardig onder zijn tijd-genoten. Hij wordt de man die de zondvloed aankondigt. Door roeping en verkondiging behoorde hij bij dat 'eeuwige' volk, en God vertrouwde zijn plannen toe aan deze Noach. Met hem wordt dan het genadeverbond vernieuwd, en ook aan al het levende een verbond gegeven dat een wereldwijde zondvloed niet voor de tweede maal zou plaatsvinden.

De volgende stap in het verbond en de profetie is Abram, die later Abraham zou heten. God opent de toekomst voor hem, maakt bekend dat zijn nageslacht een volk zal zijn dat uit Egypte uittrekken zal na 400 jaar. Als God dan begint om het verbond te vervullen dan zegt Hij weer iets over de toekomst: "Maar mijn verbond zal Ik oprichten met Isaak, die Sara u op deze zelfde tijd in het volgend jaar baren zal." Gen. 17:21

Om dat eens modern te zeggen 'vandaag over een jaar zal Sara moeder worden.' Op die dag werd hij ook geboren. Gen. 21:2.

Zo gaat het met het volk van God door de eeuwen heen. Jozef geeft opdracht dat op het moment dat Israël uit Egypte trekt zijn stoffelijke resten meegenomen moeten worden naar het land Kanaän, en geeft zo aan dat hij de profetieën die gekoppeld zijn aan het verbond ook echt gelooft.

Tallose profetieën wijzen op de komst van de Messias, over Zijn lijden en sterven, over Zijn priesterschap en over zijn wederkomst. In Daniël en het boek de Openbaring vinden wij dan een aantal profetieën waar gebeurtenissen zich als een ketting aanéén rijgen.

Dat alles willen wij onderzoeken. God heeft een volk, en Hij wil zijn kinderen niet in het ongewisse laten: "Maar gij, broeders, zijt niet in de duisternis, zodat die dag u als een dief overvallen zou: want gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags." 1 Thess. 5:4,5

VERDOVENDE DRANKEN.

De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs. (Spr. 20:1)
Bij wie is ach? Bij wie is wee?
Bij wie is twist? Bij wie geklaag?
Bij wie zijn wonden zonder reden?
Bij wie troebele ogen?
Bij hen die laat opzitten bij de wijn, die komen om de gemengde drank te proeven.

Zie niet naar de wijn, wanneer hij roodachtig fonkelt, wannner hij in de beker parelt; vlot glijdt hij naar binnen, tenslotte bijt hij als een slang en spuwt gif als een adder.” (Spr. 23:29-32)

Nooit werd door menselijk hand een levendiger beeld gegeven van de verlaging van de slavernij van het slachtoffer van bedwelmende draken. Verslaafd en onteerd, is hij niet in staat de boeien te verbreken, zelfs al wordt hij zich van zijn ellende bewust, hij ‘zal het toch weer opzoeken.’ (Spr. 23:35)

Er is geen argument nodig om de kwade gevolgen van sterke drank op de dronkaard aan te tonen. De suffige, verdwaasde menselijke wrakken – zielen waarvoor Christus stierf, en over wie engelen huilen – zijn overal. Zij zijn een smet op de beschaving waar wij zo prat op gaan. Zij zijn een schande, en een gevaar voor elk land.

En wie kan de ellende beschrijven, de verschrikking en de wanhoop, die verborgen zijn in het gezin van een dronkaard? Denk aan de kinderen, die de huiselijke gezelligheid, de opvoeding en ontwikkeling moeten missen terwijl zij tegelijkertijd angst hebben voor degene waarop zij trots

hadden moeten zijn, die hen had moeten beschermen.

Denk aan de vreselijke ongevallen die elke dag gebeuren onder invloed van drank. Hoever kan iemand gaan met drank, zodat een mensenleven veilig aan hem kan worden toevertrouwd? Hij kan alleen vertrouwd worden als hij er totaal afstand van doet.

De mildere bedwelmingen

Verdoving wordt evengoed veroorzaakt door wijn of bier als door sterkere dranken. Het gebruik hiervan wekt de smaak voor sterkere dranken op, en zo wordt de alcohol gewoonte gevormd. Matig drinken (sociaal drinken) is de school, waarin men wordt opgeleid voor een carrière als dronkelap. Toch is werk van deze mildere stimulansen zo verraderlijk, dat de snelweg tot dronkenschap betreden is, voordat het slachtoffer het gevaar vermoedt.

Sommigen, die nooit als echt dronken worden beschouwd, zijn voortdurend onder invloed van deze mildere verdoving. Zij zijn koortsachtig, onstandvastig en onevenwichtig. Zij verbeelden zich heel zeker te zijn en gaan steeds verder. De sterkste besluiten worden ondermijnd, de beste overwegingen zijn niet meer voldoende om de bedorven lust onder controle van de rede te houden.

De Bijbel staat nergens het gebruik van bedwelmende wijn toe. De wijn die Christus van water maakte op het bruiloftsfeest te Kana, was het zuivere sap van de druif: Dit is ‘de

nieuwe wijn uit de tros’, waarvan de Schrift zegt “Verderf hem niet; want er ligt een zegen in.” (Jes. 65:8)

Het was Christus, die in het Oude Testament aan Israël de waarschuwing gaf, “Wijn is een spotter, de drank een luidruchtige; ieder, die zich daaraan overgeeft is onwijs.” (Spr. 20:1) Hij zelf voorzag niet in zo’n drank. Satan verzoekt mensen om toe te geven aan dat wat het verstand benevelt en geestelijke waarneming afstompt; maar Christus leert ons om de lagere natuur tot onderwerping te brengen. Hij zet de mens nooit iets voor, dat een verzoeking betekent. Zijn gehele leven was een voorbeeld van zelfverlooching. Het was om de kracht van de eetlust te breken dat Hij het veertig dagen durende vasten onderging in de felste verzoeking die de mens kon verdragen. En dat was voor ons. Het was Christus, die Johannes de Doper de aanwijzing gaf geen wijn te drinken, noch sterke drank. Hij was het, die een gelijke opdracht tot onthouding gaf aan de vrouw van Manoah. Christus spreekt Zijn eigen leer niet tegen. De ongegiste wijn waarin Hij voorzag voor de bruiloftsgasten was een heilzame verfrissende drank. Dit is de wijn die door onze Verlosser en Zijn discipelen bij het eerste avondmaal werd gebruikt. Het is de wijn die altijd gebruikt moet worden op de avondmaaltafel als een symbool van het bloed van de Verlosser. De avondmaaldienst is bedoeld om de ziel te verkwikken en te doen herleven. Daar mag niets aan verbonden worden dat naar het kwade zou kunnen wijzen.

In het licht van wat de Schriften, de natuur en het verstand ons leren aangaande het gebruik van bedwelmende middelen, kan men zich afvragen hoe christenen zich kunnen bezighouden met het kweken van hop voor de bierproductie, of met de fabricage van wijn voor de markt? Als zij hun naaste liefhebben als zichzelf, hoe kunnen zij zo iets

op zijn weg plaatsen wat een strik voor hem kan zijn.?

Verantwoordelijkheden van de ouders

Vaak begint verslaving thuis. Door het gebruik van rijke, ongezonde voeding worden de spijsverteringsorganen verzwakt en er ontstaat een verlangen naar voedsel dat nog opwekkender is. Zo wordt de begeerte aangekweekt naar sterkere middelen. Het verlangen naar stimulansen komt steeds vaker en wordt moeilijker te weerstaan. Het gestel raakt min of meer doortrokken van vergif, en hoe zwakker het wordt, hoe groter het verlangen naar deze dingen. Eén stap in de verkeerde richting bereidt de volgende stap voor. Velen die zich niet schuldig zouden maken aan het plaatsen van wijn of andere alcoholica op hun tafel, overdekken die wel met voedsel dat zo'n dortst naar sterke drank opwekt, dat het bijna onmogelijk is de verzoeking te weerstaan. Verkeerde eet- en drinkgewoonten bederven de gezondheid en zijn een wegbereider voor dronkenschap.

Er zou spoedig weinig noodzaak meer bestaan voor de A.A en dergelijke organisaties als in de jeugd, die de maatschappij vormt, de juiste beginselen met betrekking tot matigheid ingeplant konden worden. Laat ouders in eigen huis en haard een actie tegen verslaving beginnen, door de goede beginselen die zij hun kinderen vanaf hun prilste jeugd leren en zij mogen op succes hopen. Moeders moeten hun kinderen helpen om de juiste gewoonten en een zuivere smaak te ontwikkelen. De smaak moet gevormd worden en de kinderen moet geleerd worden om opwekkende middelen te verafschuwen. Voedt uw kinderen zo op, dat zij de morele moed bezitten om het kwade te weerstaan

dat overal om hen heen heerst. Leer hen, zich niet door anderen uit hun evenwicht te laten brengen, en iets toe te geven aan sterke invloeden, maar anderen ten goede te beïnvloeden.

Persoonlijke verantwoordelijkheid

Grote inspanningen worden aangewend om verslaving uit de weg te ruimen; maar er zijn veel pogingen gedaan die niet op het juiste punt gericht waren. De voorstanders van de geheelonthouding zouden opmerkzaam moeten zijn op de kwade resultaten van het gebruik van ongezond voedsel, specerijen, thee en koffie. Wij wensen iedereen, die voor de geheelonthouding werkt alle succes toe; maar wij nodigen hen uit dieper te kijken naar de oorzaak van het kwaad waar zij tegen vechten, en er zeker van te zijn dat zij consequent werken in die hervorming.

Het moet de mensen worden voorgehouden dat het juiste evenwicht van de mentale en morele vermogens in grote mate afhangt van de goede conditie van het lichamelijke gestel. Alle narcotica en onnatuurlijke opwekkingsmiddelen die de lichamelijke natuur verzwakken en bederven, dragen

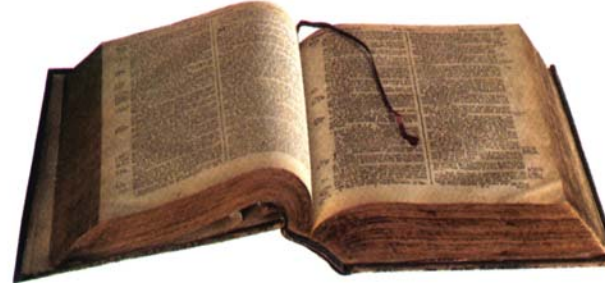
ertoe bij, de kracht van het intellect en de moraal te verlagen. Onmatigheid ligt ten grondslag aan het morele verval van deze wereld. Door toe te geven aan een verdorven eetlust, verliest men de kracht om verzoeken te kunnen weerstaan. Voorlichters hebben de opdracht om de mensen in dit opzicht op te voeden. Leer hen dat gezondheid, karakter en zelfs het leven, in gevaar worden gebracht door het gebruik van stimulerende middelen die de uitgeputte krachten opwekken tot onnatuurlijke, krampachtige werking.

Wat betreft koffie, thee, tabak, en alcoholische dranken is de enige veilige weg: raakt niet, smaak niet, en roer niet aan. De tendens van thee en gelijksoortige drank wijst in dezelfde richting als die van alcoholische dranken en tabak, en in sommige gevallen is het even moeilijk om die gewoonte te breken als het voor een dronkaard is om zijn verdovende middelen op te geven. Zij die proberen deze stimulansen op te geven, zullen tijdelijk een verlies voelen en zullen daaronder lijden. Maar door volharding zullen zij de hunkering overwinnen en het gemis verdwijnt. De natuur kan enige tijd nodig hebben om te herstellen van de geleden mishandeling; maar geef haar een kans en zij zal weer opleven en haar werk goed en vlot tot stand brengen.

BIJBEL EN WETENSCHAP

Iedereen die de krant leest wordt van tijd tot tijd geconfronteerd met het thema evolutie. Elke krant die een naam hoog te houden heeft, vertelt over de nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de wetenschap. Eén van de thema's die steeds opnieuw naar voren komen is evolutie. Of dat nu de evolutie van het universum is, van sterren en sterrenstelsels, of van de evolutie van het leven, overal wil men ons doen geloven dat de ontwikkelingstheorie, de oplossing is voor de vraag: Waar komt alles vandaan, waar ligt de oorsprong? De problemen die daarbij overwonnen moeten worden zijn van een immense omvang. Naarmate wij meer leren over het universum buiten onze aarde, hoe meer wij leren over de levensprocessen op aarde, hoe moeilijker het wordt om datgene wat wij vinden op te lossen via een evolutionistisch antwoord.

Ik geef u een paar voorbeelden. In 'Der Spiegel' verschijnt een artikel over de evolutie van het universum en in een kader staat de volgende zin: "Alleen maar wonderen zorgden ervoor dat uit de oerknal, de beste van alle mogelijke werelden te voorschijn kwam." (Der Spiegel, nr. 2, 2002, p. 149). Maar let wel als de evolutie alleen beschreven kan worden in een taal die doet denken aan schepping, wat is er dan overgebleven van de evolutie? Het wezenskenmerk van de evolutie is dat wonderen niet plaatsvinden. Hoe kunnen dan 'alleen maar' wonderen de oorsprong van het universum verklaren.

Een ander krantenbericht van 27-11-2002 meldt het feit dat in 'Science' het orgaan van de Amerikaanse tegenhanger van de Nederlandse Koninklijke Academie voor de Wetenschappen, melding wordt gemaakt dat de evolutietheorie zware aanvallen te verduren krijgt. De reden daarvoor is "dat complexe structuren als DNA niet bij toeval konden ontstaan, maar ontworpen moeten zijn." Trouw, Het katern, p. 2, 27-12-2002
Hoezo complex? Wat is zo ingewikkeld?

U moet zich eens een kleine cel voorstellen. Zo klein dat u haar met het blote oog niet kunt waarnemen. De eenheid die in alle levende wezens de bouwsteen is. Zo'n cel heeft zo'n ingewikkelde structuur als een stad als Amsterdam. In de cel bevinden zich complete transport systemen, er is een elektrische centrale, er is een bouwplan voor het reproduceren van zichzelf, er zijn in elke cel talloze 'machines' (biomachines) gemaakt van eiwitten die een heel productieproces op gang houden. Als een van deze biomachines (eiwitmoleculen) verkeerd opgevouwen is dan wordt men ziek.

Wat betekent dat nu met betrekking tot de oorsprong van alle dingen? Stel je voor dat, toen de Amerikanen voor het eerst naar de maan reisden, zij daar een fiets gevonden hadden. Wat zou er dan in de krant gestaan hebben? Zou de krant ons niet in geuren en kleuren verteld hebben dat

we een oude civilisatie op het spoor gekomen zijn? Er zou geschreven zijn over de complexiteit van de fiets. De fiets zou ontworpen zijn. En zou de krant niet aangeven dat er misschien wel meer sporen op de maan zouden zijn, dat er sporen zouden zijn die een hoogontwikkelde civilisatie achtergelaten zou hebben. Alle aandacht zou via het ontwerp naar de ontwerper gaan! Nu vinden de wetenschappers, die op zoek zijn, en in het groot en in het klein, ongelooflijk veel structuren, die ingewikkeld zijn en die perfect werken en waar zelfs, als één onderdeel verkeerd gevouwen is, het systeem niet meer werkt. Wat betekent dat eigenlijk?
Laat de Bijbel het antwoord geven:

Ik heb ingezien, dat al wat God doet, voor eeuwig is; daaraan kan men niet toedoen en daarvan kan men niet afdoen; en God doet het, opdat men voor zijn aangezicht vreze." Prediker 3:14

Voor de kinderen

De langverwachte baby

Heb je er wel eens een klein broertje – of een klein zusje – bij willen hebben? Als dat zo is, dan weet je wel hoe je haast niet meer kunt wachten tot hij of zij zou komen en hoe blij je was toen het er eindelijk was. En je hield veel van hem, omdat het je eigen broertje was.

Er was eens een baby, een jongetje, naar wie iedereen verlangd had. Honderden jaren lang hadden vaders en moeders, broertjes en zusjes over de hele wereld gehoopt dat die bijzondere baby bij hen geboren zou worden.

Een hele tijd lang wist niemand precies, wanneer of waar hij zou geboren worden. Daarom waren er overal vaders en moeders die zich afvroegen: “Zal het ons zoontje zijn?” En alle kleine meisjes hoopten, dat ze, als ze later groot zouden zijn, de moeder van deze baby zouden worden.

Want nadat Adam en Eva in de hof van Eden die verschrikkelijke fout hadden gemaakt, had God deze baby beloofd. Nadat God hun verteld had, dat ze uit hun mooie tuin weg moesten, zei Hij tegen de slang, waardoor al die moeilijkheden gekomen waren: “Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.”

Dit betekende dat op een dag een kind, of een kleinkind, of een achterkleinkind van Eva de kop van de echte slang zou “vermorzelen” of verpletteren en

al het kwaad dat hij gedaan had weer goed zou maken. Op een dag zou er een baby geboren worden, die een einde zou maken aan de macht van Satan en die de mensen alles zou teruggeven wat ze verloren hadden door hun zonde.

Eva dacht dat zij de moeder van deze baby zou worden. Toen Kaïn geboren werd, zei ze: “Ik heb met des Heren hulp een man verkregen.” Maar Kaïn was het niet. Hij werd een moordenaar en sloeg zijn broer Abel dood.

Na Abels dood kreeg Eva weer een zoontje en ze noemde hem Seth, dat betekent: “Hij die beloofd is.” Maar weer had ze het mis. Hij was niet de beloofde baby.

Natuurlijk had Eva ook dochtertjes. En ze vertelde hun vast en zeker wat God had beloofd. Daarom hoopte ieder meisje, dat ze, als ze later groot was en getrouwd zou zijn, ze de moeder zou worden van die wonderlijke baby, die al die mooie dingen zou doen, waarvan God hun verteld had. Maar ze hadden het allemaal mis.

Toch vertelden ze de belofte steeds door aan hun eigen dochtertjes, die vertelden het door aan hun eigen dochtertjes, die vertelden het aan hun dochtertjes, en die vertelden het weer door aan hun dochtertjes, en zo ging het maar door, jarenlang. Zo kwam het, dat de mensen door de eeuwen heen steeds maar bleven hopen, dat eens die Redder en Verlosser komen zou.

We weten zeker, dat Mozes ook van die belofte gehoord had. Hij

zei tegen de Israëlieten: “Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Here, uw God, u verwekken; naar hem zult gij luisteren.”

Bileam wist het ook, want in plaats dat hij Israël vervloekte, wat Balak wilde, zei hij: “Een ster gaat op uit Jacob, een scepter rijst op uit Israël.” Hiermee bedoelde hij, dat er iemand zou komen, die een licht en een koning zou zijn, en de mensen begonnen zich af te vragen, wanneer het beloofde Kind zou komen.

De profeet Jesaja zei het nog duidelijker. Hij schreef: “Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven.” En verder: “Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder.”

Hierdoor kregen veel mensen, die de hoop al hadden opgegeven, nieuwe hoop. Heel wat jonge moeders, die naar hun lieve zoontje keken, dachten bij zichzelf: “Zou hij het kunnen zijn?”

Zal mijn jongen die grote leider worden die God zou sturen?”
De profeet Micha vertelde in welke plaats het Kind geboren zou worden. Als een lopend vuurtje ging het nieuws rond en vooral de moeders vertelden het overal: “En gij, Bethlehem, Efratha, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël.”
Nu ging iedereen op Bethlehem letten. Iedere moeder en elk kind in de stad of vlak daarbuiten, werd belangrijk, maar dat was maar even want er gebeurde niets. Toen de jaren voorbij gingen raakte de profetie van Micha vergeten. En wie zich die profetie nog herinnerde, dacht dat Micha zich moest hebben vergist.
Maar nadat de Joden als gevangenen waren weggevoerd en

iedereen ontmoedigd was geraakt, kwam er een andere profeet met opwindend nieuws over deze baby. Daniël zei, dat de engel Gabriël hem had verteld wanneer de grote Bevrijder precies zou gaan komen. Hij zei dat Gabriël hem had verteld dat “vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen, tot op een gezalfde, een vorst” een periode zou verstrijken van “zeven weken en tweeënzestig weken.”
Voor die tijd was dat nog nooit zo duidelijk aangegeven. Vanaf de tijd dat de koning van Perzië het bevel zou geven tot het herbouwen van Jeruzalem tot aan de komst van een Gezalfde Vorst zouden negen-en-zestig weken (zeven en tweeënzestig) voorbijgaan.
Negenenzestig weken. Dat is haast niets, zeiden de mensen. Dan komt

Hij binnen twee jaar. Maar anderen zeiden dat die weken “profetische weken” betekenden, waarbij elke dag gerekend wordt als een jaar. Die mensen hadden het bij het rechte eind. En dat hield dus in dat de wereld nog eens bijna 500 jaren zou moeten wachten. Dat is een heel lange tijd. En toen de jaren voorbij gingen, vergaten de mensen de woorden van Daniël en begonnen ze te denken dat de beloofde baby nooit zou komen. Maar juist toen, toen velen de hoop helemaal hadden opgegeven, gebeurde er iets. De engel Gabriël kwam opnieuw. Dit keer niet bij een profeet maar bij een meisje. Hij kwam met een boodschap uit de hemel.

Wordt vervolgd.

De gehele bijbelse geschiedenis
naverteld in tien magnifieke
en prachtig geïllustreerde
delen.

Geschreven door
Arthur. S. Maxwell

te bestellen, of voor informatie
kunt u contact opnemen met

Hendré van der Molen
Kervelseweg 36
7255 KV Hengelo (gld)

tel: 0575461092
0628467318

of ga naar

www.demooistekinderbijbel.nl

Jezus de Vriend van Jong en Oud 19

Boeken van de Ellen G.White Stichting

Patriarchen en Profeten, leergebonden	• 14,75
Profeten en Koningen, leergebonden	• 14,75
De Wens der Eeuwen, leergebonden	• 14,75
De Wens der Eeuwen, pocket	• 2,25
Van Jeruzalem tot Rome, leergebonden	• 14,75
De Grote Strijd, leergebonden	• 14,75
De Grote Strijd (Het Grote Conflict), pocket	• 1,35
Lessen uit het leven van alledag	• 7,95
De Nieuwe Wereldorde..?(bij 10 of meer, •0,35 p/st)	• 0,45
De Weg tot Gezondheid (pocket)	• 5,65
De Weg tot Gezondheid (leergebonden)	• 7,95
Geluk en gezondheid	• 3,40
Schreden naar Christus- pocket- nieuw	• 0,60
Schreden naar Christus- harde kaft- nieuw	• 1,90
Het lijden van Christus (bij 10 of meer, •0,35 p/st)	• 0,45
Brieven aan jonge mensen	• 3,40

De Ellen G.White Stichting.

Postbus 30

2957 ZG

Nieuw - Lekkerland

tel: 0184 - 681616

Giro 1022 566

ABN 53 34 16 000

Enschede

Homepage:

www.sdanl.org/egwhite

Boeken van de Stichting de Bazuin te Sion

De Zondagswet, J.Marcussen	• 0,45
De zondag komt, G. Edward Reid	• 6,60
De geschiedenis van de sabbat, J.N.Andrews	• 7,95
Daniël en de Openbaring, A.de Linge	• 9,10
De twee Babylons, A.Hislop	• 7,95
Het pad naar de troon van God, S.Peck	• 6,25
Christus onze Hogepriester, A.T.Jones	• 3,40
Het geloof leeft, A.T.Jones, E.J.Waggoner	• 4,30
Christus en de Wet, E.J.Waggoner	• 3,40
Christus en Zijn Gerechtigheid, E.J.Waggoner	• 2,25
Ongelooflijke antwoorden op gebed, R.J.Morneau	• 2,75
Meer ongelooflijke antwoorden op gebed, R.J.Morneau	• 2,75
Een reis in het bovennatuurlijke, R.J.Morneau	• 3,20
De man die niet gedood kon worden, S.Maxwell	• 5,50
Een nieuwe start, V.W.Foster	• 5,90
Het Weimar kookboek	• 6,60
Trouwen of samenwonen	• 0,90
De strijd achter de schermen	• 0,10

Stichting

De Bazuin te Sion

Postbus 8900

1006 JC Amsterdam

Tel. 020 - 6134010

Giro 140 6200

ABN/AMRO 591860724

E-mail

wim@st-bazuin.nl

Zodra uw betaling bij de stichting binnen is, wordt het bestelde u toegezonden.

Bovenstaande prijzen zijn exclusief eventueel bijkomende portokosten.